

Keresztút az életért az irgalmasság évében

2016. március 19.

I. Stáció: Pilátus halálra ítéli Jézust

Isten ott áll megcsúfolva, megkínózva, védtelenül a semmi kis ember ítélőszéke előtt. Testén a durva ütések és a kegyetlen ostromozás sebei, lelkében pedig ennél is sokkal mélyebben a gyűlölködés, a meg nem értés fájdalmai sajognak.

Mennyire szeret, mennyire bíz bennem az Isten, ha vállalja értem ezt a teljes kiszolgáltatottságot, és a keresztút emberfeletti szenvedéseit!

Bíborszínű palástba öltöztetve, tövissel koronázva, a gúnyolódó tömeg fölé magasodva Isten fenséges méltósága és végtelen szeretete sugárzik tekintetéből, egész lényéből. Ő valóban tökéletes odaadottsággal, hibáink ellenére is mindenképpen szeret minket!

Isten szabad akaratomra bízva a választ: várja az én iránta való bizalmamat, a neki való odaadásomat.

Merem-e megtenni a szeretetnek ezt a lépését az engem tökéletesen szerető Isten felé?

Merem-e megtenni az Isten iránti bizalom lépését életem minden egyes döntésében? Mindig Istent választani, az Ő felém kinyújtott kezébe kapaszkodni a gonosz mézesmadzagjai helyett?

Hiszek-e valóban Istennek, aki százannyit ígér mindazoknak, akik az Ő útján járnak? Az öncélú időtöltések, az önmagam középpontba állítása, a magam mások fölé helyezése és a különféle testi örömelek élvezete helyett Jézus a mennyország előízét: az önzetlen szeretet örömét akarja megadni nekünk már itt a földön is. Ő mindenkit meg tud szabadítani a gonosz csapdáitól, megkötözöttségeitől, aki valóban akarja, és kitartó hittel kéri Tőle!

Kérem-e ezért teljes szívemből Jézust, mindenható Uramat, hogy keresztthalála érdemei által váltson meg, szabadítson meg a gonosztól?

Kérjük az idei húsvéti időben megváltó Urunk segítségét különösen is abban, hogy le tudjuk győzni az önszeretet kísértését, és nyitott, irgalmas szívvel, a szükségleteikre figyelmesen forduljunk a családjunkban és környezetünkben élő embertársaink felé!

/Szónyi Eszter/

II. Stáció: Jézus vállára veszi a keresztet

A kereszt a gyalázatos halál eszköze. Római állampolgárt nem volt szabad keresztthalálra ítélni; ez túl megalázó volt. Az a pillanat, amikor a Názáreti Jézus felvette a keresztet, hogy hordozza a Kálváriára, fordulópontot jelentett a kereszt történetében. A becstelen halál jele, amely a legalantasabb emberek csoportjának van fenntartva, itt kulccsá változott. Mostantól fogva ennek a kulcsnak a segítségével az ember megnyithatja Isten mélységes misztériumának a kapuját. Krisztus műve folytán, aki elfogadja a keresztet, saját lemeztelenítésének eszközét, az emberek megtudják, hogy Isten a szeretet. A határtalan szeretet: "Annyira szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy mindaz, aki hisz benne, meg ne haljon, hanem örök élete legyen" (Jn 3,16). A kereszt által ez az Istenről szóló igazság nyilatkozik

meg. De nem tudna másként kinyilvánulni? Talán igen. Isten azonban a keresztet választotta. Az Atya a keresztet választotta Fia számára, és a Fiú a vállára vette, felvitte a Kálváriára és rajta áldozta fel az életét. "A keresztsben van a szenvedés, / a keresztsben van az üdvösség, / a keresztsben van a szeretet leckéje. / Isten, aki egyszer megértett téged, / semmi mást nem kíván, semmi mást nem keres". A kereszts a határok nélküli szeretet és irgalom jelképe.

Krisztusunk, aki elfogadtad a kereszts az emberek kezéből, hogy Isten üdvözítő szeretetének jelévé változtasd az emberiség számára, add meg nekünk és korunk minden emberének az ebben a végtelen szeretetsben való hit kegyelmét, hogy amikor a következő évezred számára átadjuk a kereszts jelét, a megváltás hiteles tanúivá legyünk. Neked Jézus, főpapunk és áldozatunk, tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké. Amen.

/Szent II. János Pál pápa/

III. Stáció: Jézus először esik el a keresztsel

A kíváncsi tömeg szorításában a Golgota felé vonszolja keresztsjét egy összetört ember. Egy kivételes férfi, akit mégis elárultak, megtagadtak, kigúnyoltak, népe kiszolgáltatta a barbár és elnyomó hatalomnak; megkorbácsolták és kereszthalálra adták. A borzalmas súlyú kereszts a korbács által feltépett vállának húsába váj, fájdalma az elviselhetőség határát súrolja... Lelki sebei talán még fájóbbak; a rengeteg csodát és gyógyulást, törődést és tanítást, amit népének adott, az mostígy hálálja meg. Mély szomorúság terheli szívét, de meg nem áll... Lépésről lépésre közeledik céljához, a megváltó szeretet beteljesedése felé.

Mikorra az ember már tényleg elsüllyedt a bűn mocsarában és végleg elfelejtkezett Teremtőjéről, a mindenható Isten elküldte egyszülött Fiát és áldozati Bárányként adta oda váltságul értünk emberekért. Irgalmas arcát mutatta felénk Fiában mindvégig, egészen a legvégsőkíig. A hálátlan, istentelen ember lesújtotta az Isten Fiát, de éppen ezzel emelte fel a legmagasabbra megváltó tettének minden értelmet meghaladó, semmilyen viszonzást nem váró szeretetét.

A férfi teste egyre gyöngül. Egyik lépése megbicsaklik, az Istenember a földre rogy. A durva keresztsfa lecsúszik összeroncsolt válláról, fájdalma fokozódik. Kínjai közepette felemeli fejét, felnéz és szeme összetalálkozik az Őt figyelők tekintetével. Megtört pillantása örökre belevésődik emlékezetükbe; soha többet el nem felejthetik. Hiszen a földre rogyott Jézus, szenvedő arca, a megváltás maga.

Mikor belenézünk egy szenvedő tekintetsbe, az együttérzés megindíthatja szívünket, de akár el is fordíthatjuk arcunkat. Szívünk kemény, érzéketlen maradhat. Érzéketlen a másik gyötrelmei, szenvedései iránt. Sajnos sokszor előfordul, hogy fáradtak, kimerültek vagyunk és a felénk forduló rászoruló nem indítja meg hideg szívünket. Elfordulunk... Nem tudunk, nem akarunk közösséget vállalni vele. Megítéljük az elesett embert, úgy véljük, átlátunk rajts; hirtelen számos kifogásunk támad az ellen, hogy átérezzük gyötrelmét. Az ítékezés nyomán sorakoznak fejünkben az ellenérvek, hogy miért NE segítsünk rajts...A kifogások,hogy ne most, ne így. Majd, máskor, máshogy...

Pedig lehet, hogy ez volt a döntő pillanat, amikor IGAZÁN szükség volt egy együtt érző tekintetre, mozdulatra, gesztusra... És sajnos mindannyian voltunk már mind a magára hagyott, mind pedig a tőle elforduló helyzetében. Bizony tudjuk, hogy végül mindkettő szörnyen fájdalmas...

Mégis: ha sikerül, ha elkapjuk a pillanatot, ha irgalmunk a legjobbkor érkezik valaki felé, valami csodálatos, valami isteni születik... Valami krisztusi... Megpillanthatjuk a názáreti Jézus tekintetét a másik szemében... A segítő az elesett szemében, a rászoruló az őt megsegítő tekintetében.

Ne fordítsd el hát soha arcodat! Érezd át Jézussal együtt a kereszt terhét, vegyél részt egy pillanatra mindent megváltoztató cselekedetében!

Nézz bele a földre rogyott, fájdalmas Krisztus meggyötört szemeibe!

Ha egyszer belenéztél, soha többet el nem felejtheted!

/Bakos Kristóf/

IV. Stáció: Jézus szent anyjával találkozik

Akkor a Jeruzsálemi templomban voltál Mária, amikor rácsodálkoztál Simeon szavaira. Most, amikor megdöbbenve láttad megtört fiadat a keresztet hordozni, újra Simeon szavai csengtek a szívedben. Simeon örvendezve felkiáltott, amikor szemlélte kis fiadat: „*látta szemem üdvösségedet, melyet minden nép színe előtt készítettél!*” Mária, és te mit láttál a kereszt súlya alatt gyötrődő Jézusban?

(rövid csönd)

Csodálkozva, csöndesen és fájdalommal telve szemlélted te is Jézust a Via Dolorosan. Az „Itt vagyok fiam” lelkülete töltötte el anyai szívedet, amikor közeledtél hozzá. Előtte álltál, Jézus szemébe néztél. Igen, íme, itt van a fiad, aki eltökélten végigjárja értünk az üdvösségre vezető utat.

Mária, ott a Via Dolorosan találkoztál Jézus tekintetével. Mit láttál a szemében, Mária? Szeretetet, elszántságot, hogy bátran tovább akarja járni útját értünk? S láttad a szemében a megváltásra éhezõ embereket? Ezáltal a hited Mária a Megváltóban nem rendült meg, hanem megerősödött!

(rövid csönd)

Mária, irgalmasság anyja! Add hogy az irgalmasság évében a keresztutat szemlélve mélyen higgyem és megtapasztaljam Jézus irgalmas és szenvedélyes szeretetét.

Imádkozzunk azokért is, akik ezt a szeretetet még nem ismerhették meg.

/Dr. Tolnai Gyula/

V. Stáció: Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet

Mi is a közös Názáreti Jézusban és Cirenei Simonban? Az egyik, hogy mindkettejüknek a neve árulkodik a származásukról. Az közismert, hogy Jézust názáretinek is nevezték, mivel édesapjával és Máriával együtt ott nevelkedett. A cireneinek nevezett Simonról is árulkodik a neve: Cirene most Kirenaika néven ismert terület, a mai Líbiában található. Jóval több, mint ezer kilométerre van a Szentföldtől, Jeruzsálemtől. És ez a Simon nevű illető kétségtelenül onnan jött Izraelbe. vagyis mit tudhatunk róla? Éppen a mai időknek a divatos szavával írhatjuk le: bevándorló vagy migráns volt ő az akkori Izraelben. Le sem tagadhatta volna: minden bizonnyal megtanulta a helyi nyelvjárást, de nem tökéletesen, így beszéde is egyből elárulta. A bőre színe is jóval sötétebb volt, mint az őslakosoké és arcvonásai is

különbözőek lehetnek. Pontosan ezért találták meg őt a Jézust kísérő római katonák: mert máshogyan nézett ki, mint a tömeg nagy része. És az ilyeneket sehol sem veszik egyenlőnek a többséggel. Rájuk bízzák, őket választják ki vagy egyenesen kényszerítik a legrosszabb munkák, a legmegalázóbb dolgok elvégzésére. Amikor Jézus vérfoltos durva fakeresztjének a keserves cipelését kellett egy időre rábízni valakire, nem volt kérdés, hogy a bevándorló, megvetett migráns választják. Így került az ő vállára is a kereszt.

De van egy másik dolog, amiben hasonlított Jézusra. Ott Jeruzsálemben azon a napon pontosan látta, hogy milyen szenvedéssel sújtják az előtte véresen, megalázottan, félig már agyonkínzottan magát már alig vonzó Jézust. Amikor megértette, hogy mire is kényszerítik, feltámadt a szívében az irgalom, és nem próbált elfutni, elinálni a tömegben, hogy megússza a kereszt cipelését. Hanem odaállt, és amíg tudta, vitte helyette a súlyos terhet. De mi is lehetett az, ami erre hajtotta? Hiszen mi köze is volt neki a Názáretihez? Nem volt az ő népének a tagja, nem volt odavalósi, csak egy messzi földről érkezett bevándorló. Mégis olyan példát mutat nekünk az ő tette, ami minden kétséget kizáróan mutatja az igaz tanítást: ha van a szívünkben irgalom, nem hagyjuk magára a szenvedőt, hanem abban, amiben alkalmunk nyílik, segítünk neki. Nem kérdezzük, hogy ki ő és mit akar itt, honnan jött? Hanem megtesszük azt, amire ott és akkor szüksége van.

Amikor Isten előtt számot adunk majd tetteinkről, ezek azok a cselekedeteink, amelyek eszünkbe fognak jutni. Hiszen Jézus világosan megtanította nekünk, hogy mit fog ítélni az Úr azokról, akik irgalmasságot gyakoroltak:

„Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.”

VI. Stáció: Veronika letörli Jézus arcát

SEGÍTSÉGNYÚJTÁS!?

Egy ismeretlen asszony lép a színre, akiről eddig nem tesz említést a Szentírás, de aki, ezzel a kis tettével beírja magát az emberiség történelmébe. Kis dolog, de Jézus számára hatalmas segítség.

Veronika a törékeny női lélek észreveszi, hogy Jézus az elviselt szenvedések közepette, teljesen kimerülten, még arcát sem tudja megtörölni és segítségére siet.

A leleményes, magát feltaláló ember állomása a hatodik állomás. Nem a katonákat, nem is Pilátust szidja, hogy mennyire megkínózták Jézust, hanem odamegy, és amit tud, azt megteszi.

LÁTOM A PROBLÉMÁT, ÉS KERESSEM A MEGOLDÁST! Ez legyen a mi „veronikás hozzáállásunk” is. Ne csak a problémát lássuk, hanem keressük a megoldást, és fogjunk össze újra meg újra, nyújtsunk egymásnak segítő kendőt, segítő kezet **KÜLÖNÖSEN MOST AZ ISTENI IRGALMASSÁG RENDKÍVÜLI SZENTÉVÉBEN.**

/Zalán atya/

IX. Stáció: Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Mindig azt gondoljuk, hogy most már biztos lábakon állunk, semmi nem rendítheti meg a hitünket, mi többé nem fogunk elesni.

Bűneink következményét Jézus hordozta helyettünk, melyben benne foglaltatott az újabb és újabb elbotlásaink bűne is. Isten irgalmas szeretete kíváncsi volt a mi érzéseinkre. Tudni akarta, érezni, milyen megbotlani, majd erőt véve magunkon felállni és újra elindulni. Isten figyelmes, Isten szeretete, irgalma végigkísér életünk minden pillanatán. Isten tenyere ott van az eleséseinkben, puhán fogja fel a föld ütéseit. Istennel felegyenesedni is könnyebb.

Könyörülj rajtunk Urunk!

/Zeisler Heléna/

XI. Stáció: Jézus meghal a kereszten

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13)

Jézus búcsúbeszédének ez a kijelentése teljesedett be nagypénteken; vagyis a legmagasabb fokú szeretet, az irgalmas Atya teremtményei iránti szeretete jutott kifejezésre saját Fia kereszthalálán keresztül.

Szeretni és meghalni. E két szó jelentését tekintve feszültséget mutathat, hiszen a szeretethez pozitív, míg a halál szóhoz negatív gondolatokat kapcsolunk. A két ige – szeretni és meghalni – azonban mégis szorosan összekapcsolódik. A szeretet, a végtelenségig elmenő szeretet megnyilvánulása az életbe kerül, vagyis a halálon keresztül mutatkozik meg legteljesebb formában.

Jézus meghalt; belehalt, beleveszett a szeretetbe. Érted, értem, értünk. A 'szeret' szó szótövének eredeti jelentése nem más mint 'társul, kapcsolódik'. Vagyis Jézus irántunk való szeretete és halála által tudunk újra társulni az Istenhez. Hiszen az Atya Krisztus kereszttáldozata által, szeretetből helyreállította, restaurálta azt, amit az ember bűnös természetéből adódóan elhibázott. Krisztus szeretettáldozata révén azonban újra kapcsolódhatunk az Istenhez. A Golgota által örök életünk van.

Jézus szó szerint életét adta értünk szeretetből, szabadon, anélkül, hogy útközben meggondolta volna magát. Vajon mi hogy tudjuk Jézust ebben követni? Talán nekünk is meg kell halnunk? Nekünk is életünket kell adni szeretetből másokért vagy valamilyen magasabb rendű célért?

Könnyen magával ragadhat bennünket a mai korszellem: szervezzük az életünket, igyekszünk ugyanazon idő alatt a lehető legtöbbet elvégezni, célokat tűzünk ki és megvalósítjuk őket. De mennyiben kritériuma mindennapi életünknek és lelki életünknek az, hogy mindezt szeretetből tegyük, és ebben elmenjünk a végtelenségig? Vagyis képesek vagyunk jelképesen meghalni valakiért vagy valamiért, szeretetből? Képesek vagyunk akár belehalni az Isten iránti szeretetbe?

Jézus nem mondta, hogy a kereszthordozás a Golgota lábáig tart. Vagyis meghívásunk arra is szól, hogy meghaljunk, Vele együtt. Halálunk pillanatában ténylegesen; amíg élünk, addig pedig jelképesen. Meghívottak vagyunk arra, hogy magunknak, bűnös életünknek meghaljunk, a szeretetbe pedig belehaljunk és életünket Jézus iránti szeretetből odaadjuk embertársainkért.

Ezen az állomáson tegyük ide azt a szándékunkat, hogy Krisztus példáján növekedjünk a szeretetben.

/Makai András/

XII. Stáció: Jézus meghal a kereszten

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13)

Jézus búcsúbeszédének ez a kijelentése teljesedett be nagypénteken; vagyis a legmagasabb fokú szeretet, az irgalmas Atya teremtményei iránti szeretete jutott kifejezésre saját Fia kereszthalálán keresztül.

Szeretni és meghalni. E két szó jelentését tekintve feszültséget mutathat, hiszen a szeretethez pozitív, míg a halál szóhoz negatív gondolatokat kapcsolunk. A két ige – szeretni és meghalni – azonban mégis szorosan összekapcsolódik. A szeretet, a végletekig elmenő szeretet megnyilvánulása az életbe kerül, vagyis a halálon keresztül mutatkozik meg legteljesebb formában.

Jézus meghalt; belehalt, beleveszett a szeretetbe. Érted, értem, értünk. A 'szeret' szó szótövének eredeti jelentése nem más mint 'társul, kapcsolódik'. Vagyis Jézus irántunk való szeretete és halála által tudunk újra társulni az Istenhez. Hiszen az Atya Krisztus kereszthalála által, szeretetből helyreállította, restaurálta azt, amit az ember bűnös természetéből adódóan elhibázott. Krisztus szeretetáldozata révén azonban újra kapcsolódhatunk az Istenhez. A Golgota által örök életünk van.

Jézus szó szerint életét adta értünk szeretetből, szabadon, anélkül, hogy útközben meggondolta volna magát. Vajon mi hogy tudjuk Jézust ebben követni? Talán nekünk is meg kell halnunk? Nekünk is életünket kell adni szeretetből másokért vagy valamilyen magasabb rendű célért?

Könnyen magával ragadhat bennünket a mai korszellem: szervezzük az életünket, igyekszünk ugyanazon idő alatt a lehető legtöbbet elvégezni, célokat tűzünk ki és megvalósítjuk őket. De mennyiben kritériuma mindennapi életünknek és lelki életünknek az, hogy mindezt szeretetből tegyük és ebben elmenjünk a végletekig? Vagyis képesek vagyunk jelképesen meghalni valakiért vagy valamiért, szeretetből? Képesek vagyunk akár belehalni az Isten iránti szeretetbe?

Jézus nem mondta, hogy a kereszthordozás a Golgota lábáig tart. Vagyis meghívásunk arra is szól, hogy meghaljunk, Vele együtt. Halálunk pillanatában ténylegesen; amíg élünk, addig pedig jelképesen. Meghívottak vagyunk arra, hogy magunknak, bűnös életünknek meghaljunk, a szeretetbe pedig belehaljunk és életünket Jézus iránti szeretetből odaadjuk embertársainkért.

Ezen az állomáson tegyük ide azt a szándékunkat, hogy Krisztus példáján növekedjünk a szeretetben.

/Taczman Andrea/

XIV. Stáció: Jézus temetése

A kereszt környéke kiürült, a kíváncsi tömeg szétszéledt; csak néhányan maradtak a halott körül. A szeretett barát, a lelkesen követett mester, az egyszülött fiúgyermek nincs többé. A szenvedés, a názáreti Jézus szenvedése, véget ért.

A szörnyűséges hiány azonban most mutatkozik meg hirtelen világűrnyi mélységében; és ebben a mélységben még semmi vigasz, semmi remény nem pislákol. A gyászolók bénult fájdalmát még semmi sem tudja vigasztalni. Érzéseik olyanok, mint bármelyikünké, aki elvesztett valakit, akit nagyon szeretett. Az idő megáll egy pillanatra és az értelem elérkezik egy különös határponthoz, ahol a befogadás korlátos. A szeretett személy teste még itt van, de a lélek már valahol máshol jár. Az éles fájdalom mellé szívünkbelassan tompultság, bénultság, kiüresedés keveredik.

Valakinek azonban ezekben a reménytelen pillanatokban is helyt kell állnia, cselekednie kell. A két távolabbi követő, Arimateai József és Nikodémus, a szörnyűségek közepette is intézkedni kezdenek. Ilyen az élet, amikor már minden elveszett, akkor is kell, hogy valaki mozduljon, továbblépjen. Az emberiség legnagyobb tragédiája, az Istengyilkosság után is tovább forog az idő kereke. Az isteni gépezet nem áll meg.

Ráadásul az ünnep miatt sietniük kell. József Pilátushoz igyekszik, hogy befolyását latba vetve, megszerezze Jézus holttestét; Nikodémus pedig a temetéshez szükséges fűszereket szerzi be. Úgy dolgoznak a háttérben, mintha terv szerint működnének. Valóban az isteni terv részesei: a megfeszített, átszúrt testet elő kell készítsék valamire...Valamire, amiről nekik még fogalmuk sincs, de amúgy sincs élő ember, aki előre tudhatná a folytatást. A szent testnek, Jézus Krisztus meggyötört testének egy magányos sírboltban kell nyugodnia. Egy sírboltban, ahol még nem feküdt senki.

A holttest végül a hagyományoknak megfelelően kerül elhelyezésre és ez ad talán először egy kis vigaszt a gyászolóknak. A borzalmas események után az összetört test végül megpihen nyughelyén. Ők még nem tudhatják, de mi már tudjuk, hogy bár valami véget ért, de egy másik történet csak most fog elkezdődni...

Ez az esemény lesz az emberiség történetének legnagyobb csodája!

/Bakos Kristóf/